

Pat Donnez laat acht 'sit-downcomedians' hun levensverhaal vertellen in 'That's Life' op Radio 1

'Stand-upcomedians zijn vaak meer stand-uppers dan comedians'

Acht weken lang brengt Pat Donnez een levensverhaal in *That's Life* op Radio 1. De verhalen zijn gebaseerd op bestaande voorstellingen. Onder meer Warre Borgmans, Josse De Pauw en Tom Lanoye passeren de revue. Bedoeling is dat de vertellers, sit-downcomedians zoals Donnez ze noemt, hun eigen leven vertellen.

DOOR JANE GEURDEN

Acht levensverhalen in acht weken. Hoe kom je op zo'n idee?

Pat Donnez: "Ik durf op verloren momenten naar de voetbalverslaggeving op de radio te luisteren. Verslaggevers als Peter Vandenbempt kunnen zo meeslepend vertellen dat het soms leuker is om via de radio te volgen dan in het stadion zelf of op televisie. Ik vroeg mij dan ook af: waarom kan dit in het theater niet? De illusie creëren dat je erbij bent. Zo kwam ik op het idee soloartiesten over hun leven te laten vertellen in een zaal. Vandaar de dubbele betekenis van *That's Life*: in levenden lijve en over het leven. *Life is live*."

That's Life is ook een beetje een reactie op de stand-upcomedians. Je noemt de vertellers ook sit-

downcomedians. Wat is er dan mis met stand-upcomedians?

"Er is niet echt iets mis mee. Maar vaak zijn ze meer stand-uppers dan comedians. Het is een invasie geweest de laatste jaren. We hebben eeuwen achter Nederland aangehold, maar nu hebben ook wij de stand-upcomedians ontdekt. Veel kaf, weinig koren. Het is ook normaal dat er concurrentie komt. We hebben genoeg gehad van die stand-upcomedians. Daarom brengen we nu vertellers op zondagmiddag, die ook echt iets te vertellen hebben, op een meeslepende manier. Zij brengen verhalen die mij en het publiek bij hun nekvel grijpen."

Jullie begonnen met een selectie van zo'n twintig vertellers. Wie heeft het niet gehaald?

"Een van afvallers was Wouter Deprez. Omdat hij dat zelf wou. Hij was professioneel genoeg om zelf te zeggen dat hij zijn stuk niet goed genoeg vond. Het ging om een opname van *Moest ik van u zijn*, een van zijn oudere shows. Zijn aflevering was al volledig gemonteerd en klaar om op de radio te brengen, maar toen we die aan Deprez zelf lieten horen, klonk hij ongelukkig. Hij vond zijn huidige werk veel beter en eerlijk gezegd: ik kon hem geen ongelijk geven. Er waren ook andere artiesten die het niet gehaald hebben, omdat ze gewoonweg onder de lat zaten. Enkelen vonden we zeer goed op het podium, maar als je een selectie maakt, moet je dat eigenlijk met de blinddoek op doen. En als het stuk dan niet over-eind blijft, is het niet geschikt voor de radio."

Acht levensverhalen, daar moeten aangrijpende passages tussen zitten?

"Vast en zeker. Het is niet alleen de bedoeling de mensen aan het lachen te krijgen, zoals dat voornamelijk het geval is in de eerste aflevering, met Warre Borgmans. Kommil Foo bijvoorbeeld brengt enkele *kiekenvleesmomenten*, zoals Toots Thielemans ze noemt. Je hoort Kommil Foo zoals je ze nog nooit gehoord hebt, denk ik. In de serie *That's Life* is er ook plaats voor intimiteit en reflectie, hoewel dat veel gewichtiger klinkt dan ik het bedoel. Enfin, je mag af en toe een

PAT DONNEZ:

Het is niet de bedoeling dat we het publiek enkel aan het lachen brengen. De luisteraar mag bij zijn nekvel gegrepen worden

luisteraar in gedachten horen verzinken. (*lacht*)"

Iedereen vertelt over zijn eigen leven, behalve Josse De Pauw, die heeft het over Hugo Claus. Hoe zal dat stuk eruitzien?

"De Pauw brengt inderdaad *De versie Claus*. Oorspronkelijk zou Claus zelf meewerken aan de voorstelling, maar het stuk

ging in première een week na zijn overlijden. Nu is het De Pauw die helemaal in de huid van Claus kruipt en zijn leven op basis van interviews met de man vertelt. Daar is dan uiteindelijk een montage van gemaakt en die zenden we uit."

Is er veel geknipt in de oorspronkelijke voorstellingen?

"De uitzendingen duren zo'n 50 minuten, dus er is heel wat knip- en plakwerk aan te pas gekomen. De verhalen zijn ook *geradio-formatiseerd*, op maat van de nieuwe Radio 1. Het wordt dus zeker geen verhaal dat 50 minuten aan een stuk duurt. Het loopt lekker. Soms was het moeilijk om te knippen in de voorstellingen. Zo duurde het stuk van Borgmans 2,5 uur. Uiteindelijk hebben we dat teruggebracht naar 30 minuten. Dat is niet altijd even simpel, maar de vertellers vertrouwen ons daarin. We zouden gerust van een Tom Lanoye een Frans Bauer kunnen maken, maar dat doen we niet."

Het programma heet 'That's Life', wat is voor u het leven?

"*Méto, boulot, dodo*. We staan op, nemen de metro naar het werk, we tokkelen daar wat op ons klavier, de sonates van Microsoft in c-mineur, en we gaan terug naar huis om te slapen. In de tussentijd hopen we dat we niet verongelukken, of iemand overheop schieten, en dat is al een hele prestatie."